

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Jan Fojtík**, se sídlem Družba 1210, Brumov-Bylnice, zast. Mgr. Štěpánem Janáčem, advokátem se sídlem Na Poříčí 12, Praha, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2024, č. j. 62 Af 43/2023-62,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2023, č. j. 28966-5/2023-900000-311.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný opravil dílčí chybu v psaní ve výroku v odvoláním napadeném rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 5. 2023, č. j. 12362-10/2023-640000-12, ve zbytku však odvolání stěžovatele zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím shledal stěžovatele vinným, že v provozovně Bar u Svatého Valentýna na adrese Nádražní 359, Valašské Klobouky, nejméně dne 21. 11. 2018 prostřednictvím dvou kusů technických

zařízení typu Jewel a Hollywood Popcorn bez příslušného povolení v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o hazardních hrách“), provozoval hazardní hry založené na kombinaci náhodného, znalostního a dovednostního principu, čímž se dopustil přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách. Za tento přestupek byla stěžovateli uložena pokuta 100 000 Kč a stanovena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Zároveň správní orgán I. stupně rozhodl o zabránění věci – dvou uvedených technických zařízení. Žalovaný se ve výše uvedeném rozhodnutí s názorem správního orgánu I. stupně ztotožnil.

2. Rozsudek krajského soudu

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou u krajského soudu, který ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[4] Krajský soud nepřisvědčil názoru stěžovatele, že za přestupek neodpovídal s ohledem na to, že na místě jeho spáchání provozoval pouze kuchyni. Provozovna byla v době spáchání přestupku podle živnostenského rejstříku uvedena jako určená k podnikání stěžovatele a společnosti FOMIKO COMPANY s.r.o. a stěžovatel zde podnikal souběžně prostřednictvím dalších obchodních společností. Jediným společníkem a jednatelem této společnosti však byl právě stěžovatel. Herní prostor neměl vlastní vchod ani zaměstnance, nebyl stavebně ani funkčně oddělen od ostatních částí provozovny a byl přístupný všem hostům provozovny. Přítomná obsluhující paní S. vypověděla, že je obsluhou provozovny a že stěžovatel a obsluha provozovny zapíná a vypíná technická zařízení; vyplácení výher bylo realizováno z kasy. Stěžovatel sice předložil smlouvu o nájmu prostor pouze pro kuchyň, druhou smluvní stranou je však jeho otec (vlastník nemovitosti, ve které se provozovna nachází) a stěžovatel ji předložil až takřka dva roky od provedené kontroly, při které bylo spáchání přestupku zjištěno. Jen stěží si bylo možno představit, jak by v předmětné provozovně mohl na sobě nezávisle probíhat provoz samotné kuchyně a hostinské činnosti, když se jednalo o přízemní provozovnu s celkovou výměrou pouze 105 m². Žalovaný tedy nepochybil, když stěžovatelovu tvrzení, že v dotčeném objektu provozuje pouze kuchyni, neuvěřil.

[5] K žalobnímu bodu, podle kterého měla být provozovatelem technických zařízení společnost DP&K-CZQ s.r.o., krajský soud uvedl, že tato skutečnost nemá vliv na odpovědnost stěžovatele za přestupek. V případě provozování technických her bez příslušného povolení totiž zákon nevyklučuje pluralitu provozovatelů.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci stěžovatele, že neměl být považován za provozovatele technických her s ohledem na to, že Odvolací finanční ředitelství v rozhodnutí ze dne 19. 12. 2022, č. j. 47141/22/5000-10611-712507, dospělo k závěru, že nebylo prokázáno, že stěžovatel participoval na zisku z hazardních her, pročež závěr prvostupňového orgánu daňové správy, že byl stěžovatel provozovatelem technických her, odmítlo. Krajský soud upozornil, že Odvolací finanční ředitelství je orgánem odlišné věcné působnosti, a jeho rozhodnutí tedy není pro rozhodnutí celních orgánů závazné, a stěžovateli ani rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství nemohlo vzniknout legitimní očekávání, že se nedopouští přestupku provozování hazardní hry bez příslušného povolení.

pokračování

Z rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství vyplývá, že závěr o neprokázání participace stěžovatele na zisku je založen na tom, že součástí spisu správce daně nebyl dokument upravující vztah mezi stěžovatelem a společností DP&K-CZQ. Krajský soud však přisvědčil žalovanému, že je zřejmé, že záměrem provozování technických her bylo dosažení zisku; za podružnou naopak považoval otázku, jakým způsobem jednotlivé subjekty na zisku z provozování hazardních her participovaly.

[7] Technická zařízení měla povahu hazardní hry, neboť oba jejich druhy byly založeny na tom, že sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a hráč ani nemůže vědět, zda získá částku zpět, neboť ji může prohrát. O prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost, přičemž z pohledu hráče je náhodou či neznámou okolností i přidělování tzv. bonusových otázek s vyšší výherní hodnotou. Právě ty s ohledem mj. na jejich hodnotu umožňují, aby v závislosti na náhodě teoreticky získal výhru i hráč bez individuálních znalostí či dovedností umožňujících odpovídat na pokládané otázky nebo plnit zadané úkoly. Na charakteru hry ničeho nemění ani možnost nahlédnout na hodnotu další otázky; pro hráče nemá informace o hodnotě jedné další otázky v zásadě žádný význam, neboť nijak neosvětluje okolnosti v soutěžích neznámé. Celní orgány označily technická zařízení za válcové hry s ohledem na jejich vizuální zpracování (na displeji se při zobrazování otázek a úkolů točily válce) a na charakter vnitřního mechanismu hry, která se navenek projevuje náhodným výskytem bonusových otázek. Pro posouzení charakteru hry je však tato otázka nepodstatná.

[8] Pokud jde o výši uložené sankce, tu podle krajského soudu nelze považovat za likvidační. Ze správního spisu vyplývá, že měl žalobce podle daňového přiznání čistý příjem za rok 2021 ve výši 316 561 Kč, měl vyživovací povinnost ke dvěma nezletilým dětem, je spoluvlastníkem rodinného domu č. p. Xa ve Valašských Kloboukách a objektu č. p. Xb – stavby občanského vybavení v k. ú. Brumov, přičemž na obou vážnou hypoteční úvěry se splátkami ve výši 52 324 Kč měsíčně, na kterých se stěžovatel podílí vzhledem ke své velikosti spoluvlastnického podílu v poloviční výši. K první z uvedených nemovitostí má však nájemní právo fyzická podnikající osoba za nájemné ve výši 8 500 Kč, druhá z uvedených nemovitostí pak slouží k podnikání společnosti FOJT plus s.r.o., jejímž jediným společníkem i jednatelem je stěžovatel, přičemž příjmy z tohoto podnikání stěžovatel nesdělil. Rovněž zde provozuje činnost společnost Tipsport.net, a.s., dle dohody uzavřené s paní S., s předmětem podnikání spočívajícím v příjmu kursových sázek. Vlastnická práva stěžovatele jsou dále evidována na listech vlastnictví č. Xa, Xb, 3238 a Xc, stěžovatel též vlastní byt č. 29 v bytovém domě na adrese Brumov, č. p. 1210 a je spoluvlastníkem s podílem 7376/234278 parcely, na níž je bytový dům postaven. Stěžovatel je též vlastníkem dvou automobilů a provádí podnikatelskou činnost prostřednictvím řady obchodních společností, v nichž je jediným společníkem a jednatelem. S ohledem na vše uvedené dle krajského soudu stěžovatel nemá zjistitelné finanční potíže, v jejichž důsledku by byl nucen ukončit podnikání při zaplacení pokuty.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, kterou se domáhá, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V první řadě zpochybnil závěr krajského soudu, že rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze

dne 19. 12. 2022 stěžovateli nemohlo založit žádné legitimní očekávání. Dle jeho názoru v kontextu rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, které posuzovalo stejné skutkové jednání stěžovatele, nemůže rozhodnutí žalovaného obstát. Stěžovatel má za to, že stav, kdy různé správní orgány posoudí stejnou skutkovou situaci právně odlišně, je nežádoucí, a nastane-li, zakládá to odůvodněnou pochybnost o správnosti kteréhokoliv z takových protichůdných rozhodnutí.

[10] Krajský soud se nevypořádal s argumentací stěžovatele, že posouzení průběhu hry z pohledu hráče bylo založeno na pozorování hry provedené pracovníkem celního orgánu, přičemž taková osoba rozhodně není běžným hráčem, neboť se jeho motivace může od běžného hráče podstatně lišit. Žalovaný též pochybil, pokud posuzované hry považoval za válcové. Závěr krajského soudu, že označení válcová hra vychází z charakteru a vnitřního mechanismu hry, je v rozporu s provedeným dokazováním, neboť přístroje neobsahovaly žádný generátor náhodných čísel, který je pro funkci válcové hry nezbytný.

[11] Krajský soud dále nesprávně posoudil otázku rozsahu užívání prostor objektu stěžovatelem. Ten totiž provozoval výlučně kuchyňskou část objektu, což vyplývá i z předložené nájemní smlouvy. V prostoru užívaném stěžovatelem se nenacházely žádné hrací přístroje a ani nebylo prokázáno, že by měl být stěžovatel vlastníkem těchto přístrojů.

[12] Podle stěžovatele se krajský soud nevyjádřil ani k žalobnímu bodu týkajícímu se společnosti DP&K-CZQ, podle kterého se měly celní orgány více zabývat tím, že právě tato společnost byla skutečným provozovatelem hazardních her. Podle krajského soudu je nerozhodné, zda byla tato společnost provozovatelem hazardních her, neboť v případě provozování hazardních her bez povolení zákon nevylučuje pluralitu provozovatelů. Taková argumentace je však podle stěžovatele nepřiléhavá, neboť nebyl proveden žádný důkaz, který by potvrzoval, že stěžovatel na provozování technických zařízení s uvedenou společností spolupracoval. Ze spisu nevyplývá, že by mezi DP&K-CZQ a stěžovatelem byl jakýkoliv vztah, a okolnost, že tato společnost nakládala s předmětnými zařízeními, nemůže být bez dalšího přičítána jiným subjektům.

[13] Stěžovatel dále popsal svou majetkovou situaci, přičemž zdůraznil, že jeho čistý příjem za rok 2021 činil 316 561 Kč (tj. 26 80 Kč měsíčně), má vyživovací povinnost ke svým dvěma nezletilým dětem, a ačkoliv je spoluvlastníkem některých nemovitostí, váznou na nich hypoteční úvěry. Za takové situace je pro stěžovatele pokuta ve výši 100 000 Kč likvidační.

[14] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, na které odkazoval stěžovatel, je podle žalovaného dílem založeno na nesprávném právním posouzení a dílem na odlišně zjištěném skutkovém stavu než v nyní posuzované věci, a není tedy důvod, aby jej žalovaný následoval. Hry Hollywood Popcorn a Jewel podle žalovaného naplňují znaky hazardních her, což ostatně již několikrát potvrdila i judikatura správních soudů. Co se týče otázky využívání prostor v objektu s technickými zařízeními, žalovaný zopakoval řadu okolností, které již podle jeho rozhodnutí svědčily o tom, že stěžovatel v objektu vyvíjel podnikatelskou činnost a provoz technických zařízení zajišťoval. Otázka odpovědnosti společnosti DP&K-CZQ za provozování technických zařízení je v posuzované věci irelevantní, neboť se delikt ní odpovědnost stěžovatele nijak netýká delikt ní odpovědnosti jiného subjektu. Uloženou

pokračování

pokutu ani není možno považovat za likvidační s ohledem na relevantní judikaturu a na skutečnosti týkající se stěžovatelovy majetkové situace, které v řízení vyšly najevo.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté NSS přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Ačkoliv stěžovatel výslovně nenamítá, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, z kasační stížnosti je zřejmé, že jej za nepřezkoumatelný považuje, neboť tvrdí, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními body. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné mj. rozhodnutí, které zcela opomine některou z námitek účastníka řízení (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, č. 116/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost však na druhou stranu není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Soud nemusí reagovat na každou dílčí námitku, vypořádá-li se s podstatou a smyslem uplatněné žalobní argumentace; tento postup tak může konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek, vytvoří-li ve svém souhrnu ucelenou argumentaci, z níž alespoň implicitně vyplývá, jak bylo o těchto námitkách uváženo (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33), přípustné je i implicitní vypořádání části žalobní argumentace.

[18] V posuzované věci krajský soud vysvětlil, proč žalobní argumentaci nepřisvědčil, napadené rozhodnutí je srozumitelné a odůvodněné. Krajský soud sice výslovně neodpověděl na každý ze stěžovatelových argumentů, z odůvodnění napadeného rozsudku je však zjevné, proč tyto stěžovatelovy argumenty nebyly považovány za důvodné – k tomu podrobněji viz dále. Napadený rozsudek tedy vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. netrpí.

[19] Věcně v kasační stížnosti stěžovatel v první řadě polemizuje se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 19. 12. 2022 nemohlo stěžovateli založit legitimní očekávání, kvůli němuž nemůže být shledán vinným spácháním přestupku spočívajícího v provozování nepovolené hazardní hry.

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že legitimní očekávání může být zpravidla založeno rozhodovací praxí – k tomu může dojít pouze na základě dlouhodobého, jednotného a

ustáleného rozhodování (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS).

[21] Vedle ustálené rozhodovací praxe může být legitimní očekávání založeno též individuálním ujištěním, které však musí být dostatečně konkrétní a určité (viz rozsudky NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38, č. 2713/2012 Sb. NSS, či ze dne 17. 7. 2014, č. j. 10 As 10/2014-43, které navazují na judikaturu Soudního dvora EU, např. rozsudky ze dne 18. 7. 2007, ve věci C-213/06 P, bod 33, ze dne 16. 12. 2008, ve věci C-47/07 P, bod 81, ze dne 18. 12. 2014, ve věci C-599/13, bod 52, jakož i ze dne 16. 12. 2010, ve věci C-537/08 P, bod 63). Ačkoliv se tato judikatura týká legitimního očekávání příjemců dotací při uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, který není trestněprávní sankcí, tyto závěry lze užít také na oblast správního trestání (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 5. 2023, č. j. 1 As 195/2022-30, ze dne 13. 10. 2023, č. j. 5 Afs 193/2022-41, či ze dne 29. 11. 2023, č. j. 5 Afs 192/2022-53).

[22] Ve stěžovatelské případě založení legitimního očekávání ustálenou rozhodovací praxí nepřipadá v úvahu, neboť stěžovatel odkazuje na jediné rozhodnutí, na němž má být legitimní očekávání dle jeho názoru založeno. Toto rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství pak ani neobsahuje žádné výslovné konkrétní ujištění, že stěžovatel není provozovatelem předmětných technických her. Pouze se v tomto rozhodnutí uvádí, že nebyly prokázány skutkové okolnosti, na jejichž základě by mohly orgány daňové správy dospět k závěru, že stěžovatel jejich provozovatelem skutečně je. Jinými slovy, stěžovateli se nedostalo výslovného ujištění, že neprovozuje hazardní hry, pouze bylo konstatováno, že pro takový závěr v řízení, které se týkalo stěžovatelských daňových povinností podle zákona č. 187/2016 Sb., o dani z hazardních her, nebyly shromážděny dostatečné důkazy. Stěžovateli tedy s ohledem na absenci konkrétních záruk nebo ujištění nemohlo legitimní očekávání založit rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ani samo o sobě.

[23] Posoudilo-li Odvolací finanční ředitelství obdobnou situaci odlišně od žalovaného, neznamená to, že je to právě rozhodnutí žalovaného, které je nesprávné. Krajský soud i žalovaný vysvětlili, proč považují v nyní posuzované věci vydané rozhodnutí o přestupku stěžovatele za zákonné a pouze nesprávnost těchto závěrů by mohla vést k důvodnosti kasační stížnosti. Rozdíl v právním posouzení obdobné situace oproti rozhodnutí vydanému jiným správním orgánem v jiné věci sám o sobě není důvodem nezákonnosti posuzovaného rozhodnutí.

[24] Stěžovatel dále brojil proti závěru, že byly předmětné technické hry hazardními hrami ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách, podle kterého „[h]azardní hrou se rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost“.

[25] Otázku, zda lze hry typu Hollywood Popcorn a Jewel považovat za hazardní, zdejší soud již několikrát posuzoval a dospěl k závěru, že se o hazardní hry jedná (srov. např. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2024, č. j. 3 As 372/2021-64, či ze dne 25. 1. 2022, č. j. 4 As 288/2021-111). Od závěrů vyslovených v těchto rozhodnutích nemá Nejvyšší správní soud důvod se nyní odchýlit. S ohledem na to, že kasační stížnost nenabízí žádnou argumentaci, z níž by bylo patrné, proč by neměly být hry považovány za hazardní, NSS jen shrnuje, že ačkoliv lze tyto hry hrát aktivním způsobem a plnit dovednostní úkoly a zodpovídat otázky,

pokračování

stále je prvek náhody ve hře přítomen a soud jej spatřuje v tom, jakým způsobem jsou v průběhu hry přidělovány hráči body, v kombinaci s tím, jak s nimi může naložit (resp. v nepředvídatelném výskytu tzv. bonusových otázek). V obou hrách jsou body přidělovány do dvou druhů banků – do tzv. těžkého banku putují body získané za běžné otázky a na kredit je lze proměnit splněním úkolů, u nichž je však úspěšnost složení mizivá; naproti tomu body získané za tzv. bonusové otázky putují do jednoduchého banku, ze kterého je lze následně poměrně snadno přeměnit na kredit. Výskyt bonusových otázek je přitom náhodný (resp. pro hráče předem neznámý). Samotné otázky pak jsou v kombinaci s krátkým časem pro zodpovězení tipovacího charakteru, a jejich správné zodpovězení je tak spíše otázkou štěstí než otázkou vědomostní.

[26] Skutečnost, že pro hraní hry bylo nutno vložit sázku bez zaručené návratnosti, stěžovatel ani nesporel. Z výše uvedeného pak vyplývá, že o výhře nebo prohře rozhodovala minimálně zčásti náhoda (resp. neznámá okolnost), a je tedy zřejmé, že se v případě her Hollywood Popcorn a Jewel o hazardní hry jednalo. S krajským soudem lze souhlasit, že je nerozhodné, zda se jednalo o hry válcového typu, či nikoliv. Podstatné je, že se stěžovatel dopustil přestupku spočívajícího v provozování hazardních her bez povolení či ohlášení, tj. porušení povinnosti v § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách. S krajským soudem lze též souhlasit, že vizualizace hry skutečně odpovídala válcovým hrám (displej technických zařízení zobrazoval různé symboly ve sloupcích, bonusová otázka byla hráči přidělena při shodě symbolu ve všech sloupcích – tuto vizualizaci ovšem bylo možno při hře vypnout), což v kombinaci s náhodným (resp. pro hráče neznámým) způsobem přidělování bonusových otázek skutečně budilo dojem válcové hry – to však, jak již bylo zmíněno, není pro posouzení odpovědnosti stěžovatele za přestupek rozhodné.

[27] Rovněž argumentace stěžovatele, že pracovníci celního orgánu nebyli s to posoudit hru z pohledu hráče, neboť jejich motivace je odlišná od motivace hráčů, není důvodná. Zprvče zdejší soud upozorňuje, že odlišná motivace kontrolující osoby od běžných zákazníků je kontrole inherentní. Zadruhé pak soud dodává, že celní orgány hodnotily hru z pohledu hráče, který nezná přesný mechanismus hry a je mu známo jen to, co je pro něj seznatelné – i kdyby totiž hra měla skryté, hráči neznámé funkce, které by rozhodovaly například o četnosti bonusových otázek, hráč je znát nemůže, a jedná se tedy z jeho pohledu v podstatě o náhodu.

[28] Stěžovatel dále zpochybňuje závěr krajského soudu, že byl provozovatelem hazardních her. Podle stěžovatele se krajský soud nevyjádřil dostatečně k žalobnímu bodu, podle něhož se měly celní orgány více zabývat tím, že faktickým provozovatelem zařízení byla společnost DP&K-CZQ. Argumentace krajského soudu, dle něhož je nerozhodné, zda tato společnost je provozovatelem předmětných technických zařízení, není podle stěžovatele přílehlavá; v řízení nebyl proveden jediný důkaz, že by s touto společností stěžovatel spolupracoval.

[29] Co se rozumí provozováním hazardních her, upravuje § 5 zákona o hazardních hrách, podle kterého „[p]rovozováním hazardní hry se rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického

charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry“.

[30] Judikatura Nejvyššího správního soudu jasně potvrzuje, že provozování hazardní hry vyplývá z fakticity jednání subjektu; pro posouzení, zda subjekt provozoval hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, není relevantní, jestli byl ve vztahu k posuzovaným zařízením vlastníkem, nájemcem či k nim žádný právní vztah neměl (ve vztahu k obdobné úpravě v zákonu č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, č. 3855/2019 Sb. NSS, jehož závěry jsou použitelné i ve vztahu k úpravě v zákonu o hazardních hrách, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 As 169/2022-30). Provozování ve smyslu zákona o hazardních hrách přitom nemusí realizovat oprávněný provozovatel (viz např. rozsudky NSS ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 As 83/2022-38, a ze dne 19. 11. 2021, č. j. 4 As 120/2021-75). Zajišťování běžné správy technické hazardní hry, přístupu k elektřině či vyplacení výher hráčům zajisté lze považovat za činnosti spadající pod rozsah § 5 zákona o hazardních hrách (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 As 83/2022-38, či ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 As 169/2022-30).

[31] V nyní souzené věci bylo prokázáno, že stěžovatel zajišťoval minimálně zapínání a vypínání technických her a výplaty výher a měl doklady nebo smlouvy týkající se technických zařízení, což vyplývá z tvrzení paní S., která byla jako obsluha přítomna v den kontroly, kdy byl přestupek spáchán. Proti věrohodnosti jejích tvrzení stěžovatel v kasační stížnosti již nic nenamítá. Tyto činnosti přitom zajisté spadají pod rozsah § 5 zákona o hazardních hrách.

[32] Pokud jde o záměr dosažení zisku, krajský soud uvedl, že je zřejmé, že hazardní hry s tímto záměrem provozovány byly, přičemž není rozhodné, jak na zisku měl participovat stěžovatel a jak společnost DP&K-CZQ. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Z důvodové zprávy k § 5 zákona o hazardních hrách vyplývá, že „[t]ento prvek [záměr dosažení zisku – pozn. NSS] provozování je tak důležitým korektivem pro aplikaci veřejnoprávní úpravy, neboť způsobuje, že se zákon nebude vztahovat na drobné hraní hazardních her mezi přáteli či v rodině, které jsou vyjádřením základních společenských vztahů v soukromé sféře jednotlivců“ (viz sněmovní tisk č. 578/0, důvodová zpráva, II. zvláštní část, k § 5, 7. volební období, 2013-2017, digitální repozitář, www.psp.cz). Smyslem této úpravy tedy je odlišit provozování hazardních her podle zákona o hazardních hrách od běžného drobného hraní, o které se v posuzované věci evidentně nejednalo. Záměr dosáhnout zisku je zajisté naplněn i v případě, kdy zisku dosaženo reálně není či jej má dosahovat jiný spolupracující subjekt. Požadavek záměru dosažení zisku zajisté naopak nemůže sloužit k tomu, aby se osoby reálně provozující hazardní hry mohly vyhnout odpovědnosti za své jednání jednoduše tím, že si jednotlivé dílčí definiční znaky § 5 zákona o hazardních hrách rozdělí mezi sebe (například tak, že jeden subjekt zajišťuje veškeré činnosti s tím, že zisk plyne výhradně subjektu druhému).

[33] Je zcela nerozhodné, že nebyly provedeny důkazy o spolupráci společnosti DP&K-CZQ a stěžovatele. Jejich spolupráce je ostatně patrná již jen z toho, že podle stěžovatele měla tato společnost být provozovatelem ve smyslu § 6 zákona o hazardních hrách a stěžovatel zajišťoval vykonávání činností, bez nichž by provozování hazardní hry nebylo možné. Za takové situace je irelevantní, jak se stěžovatel s uvedenou společností vypořádal,

pokračování

resp. jak se s ní ve skutečnosti rozdělil o zisk. Rovněž není podstatné, zda a do jaké míry se celní orgány zabývaly případnou odpovědností společnosti DP&K-CZQ za přestupek spočívající v provozování hazardních her v rozporu s § 7 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Odpovědnost stěžovatele za přestupek je nezávislá na případné obdobné odpovědnosti této společnosti. Stěžovateli ostatně nesvědčí ani právo domáhat se zahájení řízení o přestupku s jiným subjektem či požadovat uznání jeho viny (viz rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018-40, bod [53] a tam citovanou judikaturu).

[34] Za důvodnou nelze považovat ani stěžovatelovu námitku, že krajský soud nesprávně posoudil otázku užívání prostor, ve kterých se technická zařízení nacházela. Již výše bylo vyloženo, že činnosti, které stěžovatel zajišťoval, bylo možno považovat za provozování hazardní hry podle § 5 zákona o hazardních hrách, a je tak v podstatě nerozhodné, zda byla technická zařízení umístěna v části provozovny, kterou si stěžovatel pronajímal, či nikoliv. Navíc celní orgány i krajský soud stěžovateli vysvětlily, proč jeho tvrzení, že provozovnu neužíval celou, neuvěřily. Jednalo se zejména o okolnosti, že do provozovny vede jediný vchod pro zákazníky a že si lze jen stěží představit, jak by v provozovně o celkové výměře 105 m² mohl nezávisle na sobě probíhat provoz samotné kuchyně stěžovatele a hostinské činnosti jiného subjektu; v provozovně navíc stěžovatel podnikal souběžně prostřednictvím dalších obchodních společností, v nichž byl jediným společníkem i jednatelem. Nájemní smlouvu, ze které užívání pouze části prostor vyplývá, doložil stěžovatel se značnou časovou prodlevou a druhou smluvní stranou byl stěžovatelův otec; tuto smlouvu tedy považovaly celní orgány i krajský soud za účelově uzavřenou v souvislosti s řízením o přestupku, aniž by tato smlouva reflektovala skutečné poměry jejích stran.

[35] Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel proti uvedeným důvodům rozhodnutí celních orgánů a krajského soudu žádnou konkurující argumentaci nenabízí a omezuje se na pouhé konstatování, že krajský soud posoudil otázku rozsahu užívání prostor v objektu stěžovatele nesprávně. S ohledem na to, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou, je na stěžovateli, aby předestřel, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského soudu; zdejší soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, č. 1789/2009 Sb. NSS). Pokud tedy stěžovatel nepředestřel žádné vlastní argumenty, pro které by důvody rozhodnutí, jak byly shora shrnuty, neměly obstát, Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než odkázat na odůvodnění rozhodnutí krajského soudu a žalovaného s tím, že tato rozhodnutí obstojí.

[36] Obdobně skoupá je i stěžovatelova argumentace, podle které je uložena pokuta likvidační. Stěžovatel v podstatě pouze opakovaně popisuje své majetkové poměry, z nichž dle jeho názoru vyplývá, že pokutu není v jeho silách zaplatit, aniž by to mělo likvidační důsledky pro jeho podnikání.

[37] Ačkoliv se jedná o řízení o přestupku, doložení majetkových poměrů pro posouzení, zda je ukládána pokuta likvidační, je především na přestupci (stěžovateli). Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS: „*Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložena pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným*

způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení).“

[38] K tomu je třeba dodat, že stěžovatel musí své majetkové poměry doložit v jejich úplnosti. Z povahy věci je vyloučeno odpovědně posoudit majetkové poměry, pokud například nejsou uvedeny skutečně veškeré příjmy přestupce. V posuzované věci stěžovatel uváděl a dokládal své příjmy na základě daňového přiznání k dani z příjmů fyzické osoby. Jak však správně upozornil krajský soud, stěžovatel provádí podnikatelskou činnost prostřednictvím řady obchodních společností, jejichž je jediným jednatelem a společníkem (např. FOFO Company s.r.o., FOMIKO COMPANY s.r.o., JENAFO s.r.o., FOJTRADE s.r.o., FOMIKO s.r.o., MESPA CLUB s.r.o., a MESPA REST s.r.o. v likvidaci). Ani v kasační stížnosti přitom k těmto společnostem nic neuvedl. Je tedy zřejmé, že stěžovatel nevylicil své majetkové poměry v jejich celistvosti tak, aby na jejich základě bylo možno dospět k závěru, že je uložena pokuta likvidační.

[39] Celním orgánům tak nezbylo než posoudit stěžovatelovu majetkovou situaci na základě jím předložených podkladů a dalších informací, které zjistily z vlastní iniciativy. S ohledem na to, že stěžovatel podniká prostřednictvím několika obchodních společností, o jejichž ekonomické situaci nejsou známy bližší informace, vlastní dvě vozidla a svědčí mu věcná práva k několika nemovitostem, obстоjí závěr celních orgánů a krajského soudu, že stěžovatel nemá žádné zjistitelné finanční potíže, v jejichž důsledku by se po zaplacení pokuty dostal do existenčního ohrožení, resp. kvůli kterým by byl nucen ukončit podnikání.

5. Závěr a náklady řízení

[40] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 3. prosince 2024

JUDr. Viktor Kučera

pokračování

předseda senátu